

РЕШЕНИЕ

№ 1402

гр. София, 08.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 24.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **11749** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46 и следващите от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Делото е образувано по жалба на Е. К., гражданин на Република Турция, чрез адвокат С. Ш. със съдебен адрес: [населено място], [улица], № 55 срещу Заповед № УРИ 6865 ОЧ – 84 на Началника на ГПУ-Е., с която на оспорвания е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, на основание чл. 44, т. 1 от ЗЧРБ. Според жалбоподателя, оспореният акт е издаден в нарушение на материалния закон. Не са посочени фактическите основания за издаване на акта, т.е. какво е наложило издаването на процесната мярка. Твърди се, че заповедта е издадена при неизяснена фактическа обстановка, както и при липса на законовите предпоставки за това. Не са спазени и административно производствените правила. Не са изложени и никакви мотиви. Инвокирани са доводи, че на чуждестранния гражданин не е дадена никаква възможност да изложи възражения или да посочи доказателства, което е в нарушение на чл. 35 от АПК.

По време на проведените по делото открито заседание оспорваният не се явява и не се представлява. От пълномощника му адвокат Ш. е постъпило писмено становище, в което се моли процесната заповед да бъде отменена, но не се излагат допълнителни доводи по съществуващото на спора.

Ответникът по жалбата, не се явява. Постъпило е писмено становище, в което жалбата се оспорва. Посочено е, че административният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма и при спазване на административно-производствените правила.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че Е. К. е бил настанен в СДВНЧ при Дирекция „Миграция” – МВР на 09.10.2020 г. със заповед № УРИ 6865 ОЧ – 85 на Началника на ГПУ-Е., на основание процесната заповед № УРИ 6865 ОЧ – 84 на Началника на ГПУ-Е..

Видно от докладна записка № УРИ 6865р-19444/09.10.2020 г. до Началника на ГПУ-Е., Е. К. е бил заловен, заедно с още две лица в землището на [населено място] на 09.10.2020 г. Те са били задържани и отведени в ГПУ-Е.. Установено е, че нямат валидни документи за самоличност и не са преминали държавната граница на определените за това места. Направено е предложение за налагане на принудителни административни мерки „Връщане” на основание чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ и настаняване в СДВНЧ.

Вземайки предвид направеното предложение, Началникът на ГПУ-Е. е издал оспорената заповед.

Като доказателство по делото е приета заповед № 1919/19.08.2014 г. на Директора на Регионална Дирекция „Гранична полиция” – Е., с която той е оправомощил началниците на ГПУ при Дирекцията да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки по чл. 39а, т. 2 и т. 4 и чл. 44, ал. 5 и ал. 6 от ЗЧРБ.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: С разпореждане от 08.12.2020 г. съдът е възстановил срока за оспорване на заповед № УРИ 6865 ОЧ – 84 на Началника на ГПУ-Е., поради което следва да се приеме, че жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспорената заповедта е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ - Началника на ГПУ-Е., оправомощен надлежно от Директора на Регионална Дирекция „Гранична полиция” – Е. със заповед № 1919/19.08.2014 г., да издава заповеди по чл. 39а, т. 2 от ЗЧРБ, т.е. за „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“.

За да издаде оспорения акт, административният орган е приел, че са налице предпоставките по чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ, т.е. чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред.

Нито към жалбата, нито в хода на проведеното съдебно производство са представени доказателства, за това, че Е. К. е влязъл на територията на Република България на 09.10.2020 г. с валиден документ за самоличност и от през някой от действащите гранични пунктове по границата с Република Турция.

По отношение на довода, че актът е издаден при липса на мотиви, т.е. не е спазена предписаната от закона форма, съдът намира същия за неоснователен. Заповедта е издадена в писмена форма, като са изложени кратки мотиви. Съдът намира този недостатък за несъществен. Фактическите основания за налагане на процесната принудителна административна мярка са описани в акта, като е конкретно материалноправно основание - чл. 44, т. 1 и чл. 41, ал. 1 от ЗЧРБ. Налице е и точно описание на фактите, послужили за налагане на мярката – преминаване от територията на Република Турция на територията на Република България без документи за самоличност и не по законоустановения ред. Посочена е и датата, когато това е станало 09.10.2020 г.

По отношение на твърденията за нарушение на чл. 35 от АПК, съдът намира следното. По преписката няма данни оспорващият, да е уведомен за започналото административно производство. Неуведомяването на заинтересованите страни по предвидения от закона ред, нарушава тяхното право, да подадат възражения и да направят искания по предвидения в закона ред. Според, настоящия състав, в разглеждания случай това нарушение, доколкото съществува не е съществено. С оспорването на акта пред съда, лицата, които считат, че техни права или законни интереси са засегнати, могат да ги защитят ефективно чрез искания за събиране на доказателства, възражения и представяне на доказателства. Съдебната проверка на административния акт се явява най-солидната гаранция за защитата на правата и интересите на гражданите и организациите, в случай, че те са били накърнени в проведеното пред административния орган производство. Съдът, задължително, ще провери в цялост валидността и законосъобразността на оспорения акт.

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема, че обжалваната заповед издадена от компетентен орган, при липса на нарушения на административно-производствените правила и при спазването на материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата да бъде отхвърлена.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че ответникът не е претендирал такива, съдът не дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. К., гражданин на Република Турция срещу Заповед № УРИ 6865 ОЧ – 84 на Началника на ГПУ-Е., с която на оспорващия е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, на основание чл. 44, т. 1 от ЗЧРБ.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.